

კაკანათი

დიდი ხვეწნის შემდეგ ბიძამ ლადას კაკანათი გაუკეთა, მშვენიერი, გათლილი, ძუაგაბმული კაკანათი.

ეს მოხდა საღამოთი, ბიძია რომ სამუშაოდან დაბრუნდა და ლადამაც უვნებლად დაახვედრა სამი ცხვარი, რომელსაც იგი უვლიდა.

დიახ, დღეს ლადამ მიიღო ქება, როგორც სამაგალითო მწყემსმა და აგრეთვე კაკანათიც. ახლა ის იჯდა ბუხართან სხვებთან ერთად და შეექცეოდა ლობიოს შეჭამანდს. კალთაზედ ედვა ახლად შეძენილი იარაღი და გვერდით სამწყემსო კომბალი. მის უმცროს დას. პაწია მარიკელას, ცოტა არ იყო სწყინდა, რომ დაასაჩუქრეს მხოლოდ ლადა; მაგრამ იმის შემდეგ, რაც ძმამ პირობა მისცა, რომ ერთად ინადირებენ და ნანადირევსაც სწორედ გაიყოფენ, მარიკელა დაკმაყოფილდა, და, თუმცა ვერა ბედავდა ლადასთვის კაკანათი გამოერთმია, მაინც შორიდან ალერსით უყურებდა და ნახევარსაც თავის საკუთრებად სთვლიდა.

ხანდახან ხელსაც წაავლებდა ხოლმე კაკანათის გადაგრეხილ ძუას, რასაკვირველია, ლადას ნებართვით. ახლა საქმე იმაში იყო. როდის გათენდებოდა, რომ შესდგომოდნენ თავის საქმეს.

ორივე მონადირეს მოუთმენლობა ეტყობოდა. მათ თვალწინ ეხატებოდათ სანეტარო სურათი: დაგებული კაკანათი და შიგ გაბმული ჩიტი.

გათენდა დილა. ლადამ პირველად თვალეზი კედელს შეაჭყიტა, რომელზედაც ჩამოკიდებული იყო კაკანათი, მისი ბიძის კაჟიანი თოფის გვერდით. არც მარიკელა ჩამორჩა ლადას და ორივემ საჩქაროდ ჩაიციეს ტანთ.

ლადამ ჩვეულებრივ გამოუშვა ბოსელიდან თვისი სამწყემსო სამი ცხვარი, ჩაიღვა ყაბალახში ნახევარი პური და კაკანათით ხელში გაუდგა გზას. მას უკან გაჰყვა მარიკელაც. მიეშურებოდნენ კალოზედ, სადაც ბლომად ეყარა საქონლის პატივი და მონარჩენი ბზე, რომელზედაც ბლომად სხდებოდნენ

ბელურები.

ნახევარი საათის შემდეგ ორივე მონადირე შეუდგა საქმეს: საქონლის პატივზე დააგეს კაკანათი, თვითონ-კი მიიმალნენ საბძელში. და გულის ფანცქალით ელოდნენ სტუმრებს.

-- წივ! წივ! - ისმოდა აქეთ-იქიდან ჩიტების წივწივი.

მაგრამ ფრთხილი ბელურები ჯერ ვერა ბედავდნენ დამსხდარიყვნენ იმ ადგილს, სადაც ის-ის იყო ორ-ორი მონადირე რაღაცას ფუსფუსებდა.

- ფრრ... - გადმოფრინდა ლობიდან პირველად მამალი ბელურა, რომელიც ბელადად ითვლებოდა თავის ამხანაგებში, დაეშვა პატივზე გადაშლილ ბზეზე, რამდენჯერმე მარდად შეთამაშდა ფეხებზე, მიიხედ-მოიხედა აქეთ-იქით და, დარწმუნდა რა, რომ ახლო არავინა სჩანდა, წივწივით მოიწვია ამხანაგებიც.

მაგრამ ერთბაშად ყველამ ვერ გაბედა: ჯერ რამდენიმე მამალი ბელურა დაეშვა მის გვერდით, მათ მოჰყვნენ სხვები და, ბოლოს, ყველა ერთად გადმოეშვა ლობიდან ძირს მათთვის გაშლილ სუფრაზედ.

ლადა და მარიკელა გულის ფანცქალით გამოიყურებოდნენ საბძლიდან, თვალს არ აშორებდნენ კაკანათს და ტუჩებზედ ხელების დადებით ერთმანეთს აფრთხილებდნენ - ხმა არ ამოიღო, თუმცა ვერც ერთი ვერ ითმენდა არ წაეჩურჩულა რამე, როდესაც რომელიმე ჩიტი მიუახლოვდებოდა კაკანათს.

აგერ ერთმა მათგანმა უკვე სულ ახლოს აუარ-ჩაუარა კაკანათზედ გაკეთებულ პურის მარცვალს: მიუახლოვდა მეორეც.

მონადირეებმა სუნთქვაც-კი შეაჩერეს, თუმცა გული ძალზედ უცემდა ორივეს.

- კაკ! - გაისმა უცებ და კაკანათში კისერგაყოფილმა ბელურამ დაიწყო ფრთხილი.

- წივ! წივ! წივ! - წრიპინით აიშალნენ დანარჩენნი, შესხდნენ ისევ ლობეზე და იქიდან მიაჩერდნენ თავის საცოდავ ამხანაგს. ისინი თითქო თვალებით ეკითხებოდნენ ერთმანეთს, რა მოუვიდა და რა დაემართა მათს ამხანაგს, მაგრამ ახლო

მისვლას ვერცერთი ვერა ბედავდა.

ლადა და მარიკელა-კი კაკანათს უკვე ხელში ატრიალებდნენ და ცდილობდნენ უვნებლად გამოეყვანათ იქიდან ბელურა.

როგორც იყო, გაანთავისუფლეს საცოდავი: მაგრამ ვაი ამ თავი სუფლებას! ბელურა კისერს აქეთ-იქით აგდებდა, თვალებს აპარპალებდა, ფრთხილებდა, იტანჯებოდა... ერთი წუთის შემდეგ უკანასკნელად გადაატრიალა კიდევ თვალები და გაშეშებული, მკვდარი ჩიტიდა შერჩათ ჩვენს მონადირეებს ხელში. წივ! წივ! - დაიფრთხილეს დანარჩენმა ბელურებმა ღობეზედ. უკანასკნელად გამოესალმნენ თავის საცოდავ ამხანაგს, წყევლა და კრულვა შეუთვალეს პატარა მონადირეებს და გადაფრინდნენ მეორე კალოზედ.

ლადა და მარიკელა სრულებით არ მოელოდნენ ამას.

მათ წინ ახლა იდვა გაშეშებული, უსიცოცხლო ჩიტი!

ორივენი დაღონებულნი დასცქეროდნენ ფრინველს...

კაკანათი რაღაც ბოროტ იარაღად მოეჩვენათ.

- მოკვდა! - წარმოსთქვა ცრემლმორეულმა მარიკელამ.

- სამაგელი ყოფილა კაკანათი, - დაუმატა

გულმტკივნეულად ლადამ.

ბალღები დამნაშავესავით იდგნენ უსიცოცხლო ჩიტის წინ.